

32. kapitola

KEĎ PRIŠLI DO NEWPORTU, LIALO AKO Z KRHLÝ A PREMÁVKA viazla. Obom sa uľavilo, keď zišli z diaľnice a cestovali po pokojnejších cestách cez Cwmbran, Pontypool a Ebbw Vale.

„Tak,“ ozval sa Riley, keď prechádzali cez Národný park Brecon Beacons, „teraz ma budeš musieť navigovať.“

„Nikdy som tu nebola. Ako ťa mám viesť?“ Tula ukázala na čierny displej na prístrojovej doske. „Použi navigáciu.“

„Nefunguje, Marguerite ju minulý týždeň pokazila.“

„A na to si si spomenul až teraz?“

„Myslel som si, že budeš mať vytlačenú mapku,“ bránil sa Riley.

„Čože? Ja som zasa predpokladala, že budeš mať funkčnú navigáciu!“

Sobáš sa začínal o tretej a už bolo pol. Dorazili na križovatku a Tula zbadala na tabuli dva nevysloviteľné názvy. Stierače pobehovali tam a späť a odstraňovali dažďové kvapky. Riley zastal. Obaja naraz vytiahli mobilné telefóny.

Bez signálu.

Typické.

Nachádzali sa uprostred ničoho, vonku bola potopa a netušili, ktorým smerom sa majú vydať.

„Vyberaj. Vľavo alebo vpravo?“ súril Tulu Riley.

„Nechcem to urobiť,“ protestovala.

„Rozumiem, mám to spraviť ja, aby si ma mohla obvinieť, ak to bude nesprávna voľba.“

„Asi tak nejako,“ priznala Tula s úsmevom a zatriasla telefónom. „Určite nemáš signál?“

„Ani čiariočku. Idem na to,“ vyhlásil Riley, zabočil vpravo a tak pokračovali v zdanlivo nekonečnej ceste.

O dvadsať minút sa pred nimi vynorila ďalšia tabuľa.

„To je ona! To je tá dedina!“ poskakovala Tula na sedadle. „Božemôj, našli sme ju!“

„My?“ spýtal sa Riley.

„Dobre, tak teda ty. Prepáč, že som panikárila. Si génius. Aha, tam je kostol!“ ukázala na vrchol veže za stromami.

„A tu je krčma. Super!“

„Zbláznil si sa? Nemáme čas na popíjanie. Obrad sa začína o päť minút!“

Riley ju však ignoroval a zaparkoval pred hostincom. „Musíme sa predsa prezliecť,“ pripomenul jej. „Môžeme to urobiť tu.“

„Máš pravdu. Takmer som zabudla,“ vydýchla si uľahčene, odopla si pás, otočila sa dozadu a natiahla ruku za šatami. „Ehm, kam si ich dal?“

„Čo máš na mysli?“

„Naše ošatenie a moje topánky.“ Predtým tam boli a teraz nie. Tula sa na okamih zamyslela, či tie supermoderné vozidlá náhodou nemajú zázračnú schopnosť premiestňovať veci zo zadného sedadla do kufra.

Vtedy si všimla výraz na Rileyho tvári a vedela, že dúfa zbytočne. Obrátil sa, civel na prázdne sedadlo a zahrešil: „Doriti!“

„Chceš tým povedať, že kým sme sa rútili po diaľnici, moje šaty a tvoj oblek odleteli alebo čo?“ zvýšila hlas.

Riley krútil hlavou. „Tí všivaví zlodejskí bastardi.“

„Tí chlapi v dodávke? Ako by to dokázali? Veď si bol po celý čas s nimi!“

„Ten kučeravý ma zavolať, aby som sa pozrel pod auto. Chcel mi ukázať, kam ide zdvihák,“ precedil cez zuby Riley. „Vtedy ten holohlavý išiel niečo vziať z kufra ich vozidla. Zrejme však robil presný opak. Čosi doň vkladal. Ten sviniar!“

Tula onemela. Mala chuť plakať, kričať, rozbiť auto. *Moje nádherné plátenné šaty, dokonalé topánky... V strese sme sa sem teperili päť hodín a teraz toto?!*

„Mrzí ma to,“ povedal Riley.

Tula zatvorila oči a ruky zovrela v päsťe. Nechty sa jej zaryvali do dlaní.

„Dal si im päťdesiat libier a oni nám ukradli veci,“ vyslovila pomaly. Zatúžila tých dvoch zavraždiť a potom ich zmrzačené telá prejsť autom.

„Viem.“

„To sa rovno môžeme vrátiť domov.“

„Si rozčúlená, ale ešte viac by ťa vzalo, keby sme odišli.“

„Čo navrhuješ?“ hľadela naňho.

„Išli sme sem dlho, tak čo keby sme zostali a nejako z toho vykorčuľovali? Jeden z dôvodov, prečo sa mi tak páčiš, je, že si vtipná. Máš zmysel pre humor,“ presviedčal ju Riley. „Nie je to naša chyba, že sme prišli o veci. Nie sme predsa nahí. Iba vysvetlíme, čo sa stalo, a všetci to pochopia. Výborne sa zabavíme. Napokon sa na tom ešte zasmejeme. Sľubujem.“

Tula chvíľu počúvala svoj dych. Nešťastie, ktoré ich po celý deň sprevádzalo, ju vyčerpalo a pochovalo jej zmysel pre humor. Šaty by jej boli dodali potrebnú dávku sebavedomia. Tomu však Riley nemohol rozumieť. Nikdy nestretol Imine zastrašujúce priateľky, ktoré sa na ňu veľavýznamne pozerali, neúprimne sa uškŕňali, ustavične klebetili o tom, čo kto povedal, a zabávali sa na tom.

Okrem toho, Riley mal na sebe svetloružové košeľové tričko a vyblednuté sexi džínsy. Bol to síce obyčajný odev, ale vyzeral v ňom fantasticky.

Jej telo zakrývali džínsové šortky a rozťahané pásikavé tričko, na ktorom bola čokoládová škvrna od tyčinky.

Štuchol ju do boku. „No tak, ideme na to?“

Tula sklopila slnečnú clonu a skontrolovala si tvár v zrkadielku. Mohlo to byť horšie, no vlasy boli v poriadku a mejkap ešte stále držal.

Prikývla, trochu sa na svojho spoločníka usmiala a odvetila: „Natrieme im to.“

O štvrtej sa Rileyho prorocstvo naplnilo.

Najhoršie bolo presedieť obrad v kostole. Prišli prineskoro, aby mohli hosťom vysvetliť situáciu, a tak na nich všetci prekvapene hľadeli. Tula sa veľmi hanbila. Cítila sa, akoby prišla na pohreb odetá ako klaun s namaľovaným úsmevom a s pískačím nosom. Ľudia nechápali, prečo sú tak nevhodne oblečení. Štuchali sa, šepkali si a otáčali hlavy.

Tula mala chuť vyplaziť sa von, ale Riley jej blokoval cestu.

Keď sa sobáš skončil a všetci vyšli von, zistili, že prestalo pršať. Imine priateľky Lucy a Kat okamžite prišli za najtrápnejším párom na svadbe.

„Božemôj, čo sa stalo?“ vykrikla Kat. „Nemohli sme uveriť vlastným očiам, keď sme ťa zbadali!“

Obe boli vyparádené a veľmi atraktívne.

„Vysvetlím vám to, keďže je to moja chyba. Mimochodom, volám sa Riley.“

Tak sa to začalo. Okamžite sa pustil do rozprávania príbehu. Bol vtipný, napodobňoval hlasy, očarujúco sa usmieval a úplne tým Lucy a Kat odzbrojil.

Okolo nich sa zhromaždili ďalší zvedavci. Keď Riley skončil, každý ich ľutoval. Dokonca aj Imi k nim dobehla uprostred fotenia a zvolala: „Práve som sa dopočula, čo sa vám prihodilo. Úbožiatka! Aspoň ste sa sem napokon dostali. Iba na tom záleží. Som veľmi rada, že ste sa nevzdali a nevrátili ste sa domov!“

„Takže toto je ten tvoj nový priateľ,“ zapriadla Tule do ucha Lucy. „Rozumiem, prečo si s ním. Je chutný.“

Bola to pravda. Riley podával skvelý výkon. Každého si ľahko získal. Tula sa cítila ako hrdá matka. „Viem,“ odvetila.

„Ako sa ti podarilo zbalit' ho?“ spýtala sa ohromená Kat. „Nič v zlom... no len sa naňho pozri.“

Kat nikdy nevedela rozprávať potichu.

Riley sa obrátil a povedal: „Na to by som vlastne mohol zareagovať ja. Dostala ma tým, že sa ku mne škaredo správala a dávala mi najavo, že nemám šancu. Je tak?“ chytil Tulu okolo pása a nežne ju stisol. „Najskôr ma odbila, že nie som jej typ. To však moje rozhodnutie, že si ju získam, ešte viac posilnilo. Bola to drina, ale napokon sa mi to podarilo. Rozhodne za to stála.“

Táto hra na frajerov je čudná, pomyslela si Tula. Riley jej prstami prešiel po tvári, no nemohla sa odtiahnuť. Čo bolo ešte zvláštnejšie, ani to nechcela urobiť. Bolo úžasné byť stredobodom jeho pozornosti. A tiež trochu vzrušujúce. Všimla si, ako Riley vplýva na všetky prítomné ženy. Akoby bola jeho prítomnosť nákazlivá.

Keď sa fotografovanie v exteriéri skončilo, hostia prešli do hotela, kde mala byť hostina. Za Rileym kráčal prúd obdivovateľov.

Potom pili šampanské, sedeli za okrúhlym stolom s bielymi a so striebornými dekoráciami a uvoľnili sa.

„Ako dlho ste už spolu?“ spýtala sa Lucy, ktorá sedela po Rileyho pravej strane.

„Už niekoľko týždňov. Zaľúbil som sa do nej v prvý víkend po tom, čo prišla do St. Carys. Bola to však neopätovaná láska,“ uškrnul sa Riley.

„Prečo? Ako to, že sa ti hneď nezapáčil?“ zaujímala sa Kat z opačnej strany stola.

Tula pokrčila plecami: „Mala som pocit, že nie je môj typ.“

„Neskôr ma uvidela znova a rozhodla sa, že nie som až taký zlý. Priznávam, že som musel trochu žobroniť,“ vykladal Riley a oči sa mu smiali. „Dobre, tak teda veľmi. No zabralo to a odvtedy sme nerozlučná dvojica.“

Nerozlučná dvojica. Keď to Riley vyslovil, Tula pocítila zimomriavky. Keď ju okato pohladkal po prstoch, aby to ostatní videli, zachvela sa. Bolo ťažké netváriť sa namyslene. Katina a Lucina závisť ju tešila rovnako, akoby vyhrala Nobelovu cenu. Teda približne.

Jedlo bolo chutné a víno tiež. Potom prišli na rad príhovory. Imin otec a svedok ženícha pochválili Tulu a Rileyho za ich odhodlanie prísť na svadbu roka aj napriek problémom. Museli sa postaviť, pokloniť a všetci im zatlieskali. Hostia ich fotili. Tula sa cítila ako Angelina Jolieová na udeľovaní Oscarov. Riley bezostyšne využil situáciu, objal ju a pobožkal na ústa.

„Ty si to náramne užívaš, nemám pravdu?“ spýtala sa ho.

„Každú sekundu,“ odvetil, zdvihol obočie a opäť ju pobožkal. „Ani netušíš ako.“

„Zožeňte si izbu,“ odfrkla Kat.

„Nie, nie,“ protestovala Lucy. „Zostaňte tu a rozprávajte sa s nami. Riley, chceme o tebe vedieť všetko. Kde pracuješ?“

Tula stuhla. Toto bol okamih, keď Riley povie nejakú absurdnú hlúposť a niekto iný vyhlási: „To je ale náhoda, ja robím to isté!“

„Som medzinárodný špión,“ zašepkal Riley.

Všetci sa zasmiali.

„Skutočne by si ním mohol byť,“ ozvala sa Kat. „Ako tí v seriáloch. Cooloví a štýloví.“

„Kiežby,“ usmial sa Riley. „Pracujem v oblasti neurofyziologického výskumu. Elektroencefalografia. Záhady ľudského mozgu,“ pokrčil nonšalantne plecami. „Je to fascinujúce, ale štýlové určite nie.“

Tula sa pripravila na najhoršie. *Teraz nás odhalia...*

Lenže všetci boli očarení. Kládli mu otázky a on na ne presvedčivo reagoval. Používal dlhé medicínske názvy, rozprával skvelé anekdoty a spôsobil, že klinická neurofyziológia vyzerala zaujímavejšie ako nejaká nudná práca špióna.

Tula si uvedomila, že rovnako ako ostatní, aj ona fascinovane počúva a narastá v nej rešpekt. Po hroznom začiatku dňa Riley všetko zlepšil. Presiahol jej očakávania. Ako Rileyho priateľka si vyslúžila závisť Iminých päťolizačiek. Bol to povznášajúci pocit a nikdy predtým taký nezažila.

Začínala ho vnímať očami hostí a verila, že vidí skutočného Rileyho. Ustavične jej prichádzal na um ten mučivo krátky bozk, ktorý jej uštedril.

Keď dojedli a na pódium prišla hudobná skupina, Kat povedala: „Dúfam, že mi dovoľíš zatancovať si s tvojím priateľom.“

„Iste,“ privolila štedro Tula. Po výhre na celej čiare si mohla dovoliť veľkodušnosť.

Kat si premerala Rileyho a zhodnotila: „Stavím sa, že si skvelý tanečník.“

„Nie som najhorší,“ pokrčil skromne plecami. „Tula je však fantastická.“

Ach, bože, hovorí to, akoby ma miloval.

„Mohli by ste nás na chvíľu ospravedlniť?“ Tula sa odsunula od stola, štuchla do Rileyho a ukázala na dvojkrídlové dvere. Potom sa s ospravedlňujúcim výrazom na tvári obrátila ku Kat a dodala: „Nezdržíme sa dlho.“